

ZONA DE COMPETENȚĂ I.S.U. CARAȘ-SEVERIN

Localizare geografică

Situat în partea de sud-vest a României, județul Caraș-Severin se încadrează între următoarele coordonate : 21°21'16" – 22°42'41" longitudine estică și 44°35'12" – 45°38'30" latitudine nordică și are o suprafață de 8.514 kmp, ceea ce reprezintă 3,6% din suprafața țării. Din punct de vedere al mărimii județului Caraș-Severin este al treilea ca mărime din țară și dispune de bogate tradiții industriale, primul furnal, prima locomotivă montană din Europa de Sud-Est dar și de extraordinare frumuseți naturale. Numeroase parcuri și rezervații naturale au fost înființate pentru protejarea patrimoniului natural și spre delectarea turiștilor.

Localitățile județului, unele celebre încă din antichitate, precum Băile Herculane, însemnate centre industriale precum Reșița sau culturale precum Oravița, au constituit puncte de mare atracție.

Începând cu peste 200 de ani în urmă, pe teritoriul județului s-au stabilit și au rămas ca muncitori de mină sau funcționari, coloniști aduși din diverse părți ale Europei. Se remarcă amestecul a numeroase etnii, ce au rezultat în urma colonizărilor și fac din acest județ o zonă a conviețuirii pașnice și înțelegerii.

Județul Caraș-Severin face parte dintr-o zonă mai largă a părții de sud-vest a României, respectiv regiunea istorică Banat și se învecinează cu Serbia-Muntele Negru la sud-vest, cu județul Mehedinți la sud-est, cu județul Gorj la est, cu județul Hunedoara la nord-est, și cu județul Timiș la nord-vest.

Relieful său variat este dominat de zone muntoase, 65,4%, acoperite de păduri ce reprezintă 48,27% din suprafața județului.

Rețeaua hidrografică este alcătuită din râurile Timiș, Caraș, Cerna, Nera, Bârzava și afluenții lor, fluviul Dunărea formează limita sudică a județului, lacurile naturale – lacul Dracului și lacul Ochiul Beilului, lacuri de acumulare precum și ape subterane termominerale.

Clima este continental moderată, cu nuanțe submediteraneene cu perioade de încălzire în timpul iernii, primăveri timpurii și cantități medii de precipitații destul de ridicate.

Subsolul județului este bogat într-o gamă largă de minereuri și minerale utile, flora și fauna sunt deosebit de variate, multe specii fiind declarate monumente ale naturii. Suprafețe vaste cu valoare peisagistică deosebită sunt declarate rezervații naturale și au fost integrate în perimetrul unor Parcuri Naționale. Potențialul turistic remarcabil al județului este asigurat de frumusețile sale peisagistice, de bogatul fond cinegetic precum și de creația tehnică și culturală a oamenilor de pe aceste meleaguri.

Cadrul administrativ teritorial

Județul Caraș-Severin se compune din 77 unități administrativ-teritoriale din care:

Municipii - 2:

- ✓ Reșița (*inclusiv* Țerova, Câlnic, Moniom, Cuptoare, Secu și Doman) - **reședința de județ**
- ✓ Caransebeș (*inclusiv* Jupa)

Orașe - 6 :

- ✓ Anina (*inclusiv* Steierdorf)
- ✓ Băile Herculane (*inclusiv* Pecinișca)
- ✓ Bocșa
- ✓ Moldova Nouă (*inclusiv* Moldova Veche, Măcești și Moldovița)
- ✓ Oravița (*inclusiv* Ciclova Montană, Marila, Agadici, Brădișoru de Jos, Broșteni și Răchitova)
- ✓ Oțelu Roșu (*inclusiv* Cireșa și Mal)

Comune – 69 centre de comună cu 212 sate aparținătoare

Elemente de relief

Geografic, în județul Caraș-Severin se află toate cele trei trepte de relief clasice ale pământului românesc. Ponderea treptelor de relief în teritoriul județului este sensibil diferit de cea din cadrul teritoriului național, unde munții ocupă 31%, dealurile 36%, iar câmpia 33%.

Pe teritoriul județului munții ocupă 65,4%, dealurile au extindere mai mică ocupând 10,8% iar depresiunile 17,5%. Pe ultimul loc se află câmpiile, care dețin 7,3% din suprafață.

Regiunea muntoasă are caracter diferit ca urmare a structurii geologice și litologice variate. Ea este reprezentată prin Munții Banatului (Semenic, vârful Piatra Goznei - 1.447 m), extremitățile vestice ale Carpaților Meridionali (Munții Țarcu - vârful Țarcu 2.190 m, Godeanu - vârful Gugu 2.291 m, Cernei și Mehedinți și cea sudică parte din Munții Apuseni – Munții Poiana Ruscăi). Culmile sudice ale Masivului Poiana Ruscăi sunt pe teritoriul județului, fiind delimitate de culoarul Bistrei și al Timișului. Depresiunile ocupă o suprafață importantă în teritoriul județului, depresiunile reprezintă importante regiuni de aglomerare umană. Asociate cu unele văi mai importante, ele ușurează legăturile de circulație în cadrul județului.

Elemente de climă

Marea dinamicitate proprie circulației maselor de aer impusă de diferențele de presiune, temperatură, compoziție, este accentuată și modificată de caracterul suprafețelor subadiacente ale reliefului atât de variat al județului, cu diversitatea sa litologică, hidrologică, vegetală și antropică. Angrenajul circuitelor sistemice ale fiecăreia din componentele peisajului îi este conectat permanent și cel atmosferic. Poziționarea geografică a județului determină decisiv, instalarea unui regim climatic particular a întregii zone apusene a teritoriului țării, supus predominant influenței circulației atmosferice de vest și sud-vest.

Flora și Fauna sălbatică

Caracteristicile reliefului, cu dispunerea unităților acestuia în trepte de la vest spre est, existența celei mai mari suprafețe de carst din țară, între Reșița și Moldova Nouă și a celui din Masivul Domogled, caracterizate prin versanți abrupti sau puternic înclinați stâncoși și cu chei spectaculoase, cât și condițiile deosebit de variate de climat, microclimat, precum și caracteristicile edafice, îndeosebi din stratul superior al solului au determinat instalarea și dezvoltarea unei flore și faune bogate în specii de plante și animale inferioare și superioare.

Compoziția floristică și răspândirea speciilor diferă de la o regiune la alta (de la câmpie, deal, munte). De la regiunea de câmpie și până la crestele munților se succed următoarele zone de vegetație

- Regiunea de câmpie, ocupă suprafețe restrânse între Gătaia și Berzovia și în golful de câmpie drenat de apele Carașului și Nerei unde pajiștile spontane au fost înlocuite cu plante de cultură. Suprafețele mici de pajiști sunt alcătuite din asociații de Festuca sulcata, Festuca vallesiaca, Bromus inermis, Poa bulbosa, Stipa copillata, Stipa penata. În luncile râurilor vegetează specii de sălcii (Salix alba, Salix fragilis, Salix triandra), plopi (Populus alba), etc. Văile și depresiunile adăpostite de vânt din afara fondului forestier, oferă condiții optime pentru speciile forestiere: Cărpiniță (Carpinus orientalis), scumpie (Cotinus coggygria), dârmox (Viburnum lantana), mojdrean (Fraxinus ornus), păducel (Crataegus oxyacantha), etc;
- Regiunea de deal și munte cuprinde :
 - zona pădurilor, bine reprezentată și diferențiat etajată. În compoziția pădurilor proporția diferitelor specii și grupe de specii este : 14,6 % rășinoase (brad, molid, pini, etc), 53,5 % fag, 15,4 % diverse specii tari (paltin, frasin, carpen, etc), 13,0% stejari (stejar, gorun, cer, gârniță) și 3,5 % diverse specii moi (plopi, sălcii, tei).
 - zona alpină: este formată din două etaje: subalpin și alpin. Etajul subalpin este cuprins între limita superioară a pădurilor și 1700 – 1800 m altitudine și se caracterizează prin asociații de graminee între care predomină pajiștile de iarbă câmpului (Agnostistemis), păiuș roșu (Festuca rubra), țepoșica (Nardus stricta), finuța (Poa violacea, Poa alpina). Se mai întâlnește garofița de munte (Dianthus).

- Etajul alpin propriu-zis este caracterizat prin asociații de graminee, pajști de iarba vântului (*Agnostis rupestris*), părușcă (*Festuca supina*), coarnă (*Carex curvula*) etc.

Conform estimărilor realizate în studiile de fundamentare a parcurilor naționale și natural rezultă că ciupercile cuprind 297 taxoni (dintre care: *Sphaerotheca erodii*, *Urocystis polygonati*, *Ranularia atropae*), iar lichenii cuprind 17 taxoni.

Flora cormofitelor care totalizează 1086 specii este extrem de diversificată, numărul cel mai mare de taxoni aparținând elementului european.

Spațiul geografic din această parte a țării conservă elemente străvechi, dintre care unele cu statut de relict glaciare, cum sunt: tisa (*Taxus baccata*), iedera albă (*Daphne laureola*), pinul negru de Banat (*Pinus nigra ssp banatica*), precum și specii endemice, rare și foarte rare, vulnerabile și periclitare. Pe lângă elementul european, flora cormofitelor cuprinde și elemente sudmediteraneene și mediteraneene.

În zona Clisurii Dunării, datorită geomorfologiei terenurilor cât și poziției extrem de favorabile, bine protejată de vânturile reci din nord, a favorizat ca numeroase elemente sudice și vest asiatice să poată ajunge, unde găsind condiții favorabile de dezvoltare s-au adaptat.

Datorită însă unor activități umane desfășurate de-a lungul timpului sunt evidențiate astăzi prin diminuarea numărului de specii ori indivizi, scăderea în calitate a acestora, reducerea rezistenței speciilor la unii factori abiotici sau biotici dăunători. Așa se explică și faptul că multe specii se află într-o stare vulnerabilă și chiar amenințate cu dispariția.

Dintre speciile de plante amenințate cu dispariția evidențiem pe cele ce se află într-o situație din cele mai nefavorabile: *Ruscus hipoglossum* (Cornișor), *Fritillaria meleagris* (Laleaua pestriță), *Annenaria dioica* (Floarea Semenicului) și *Iedera albă* (*Daphne laureola*).

Cauzele care au condus la amenințarea cu dispariția acestor specii constau în supraexploatarea speciei de cornișor în scopul comercializării într-un ritm superior capacității de regenerare și refacere, diminuarea numărului de indivizi din specia laleaua pestriță prin efectuarea unor lucrări de desecare a unor terenuri cu exces de umiditate, precum și a consumului de către animale a florii Semenicului prin pășunat.

Prin varietatea, bogăția și originalitatea ei, **fauna** acestui ținut cu un climat aparte prezintă o importanță deosebită și reprezintă totodată pentru multe specii limita nordică a arealului de răspândire. Diversitatea mare de elemente se datorează în primul rând varietății biotopilor ceea ce a determinat existența a numeroase specii de câmpie joasă și chiar de stepă, de zăvoaie, precum și numeroase elemente caracteristice zonelor colinare, de regiuni carstice și montane.

Din cercetările efectuate în Munții Aninei a rezultat că această zonă reprezintă un refugiu din timpul glaciațiunilor care a permis supraviețuirea unor specii terțiare ca: *Amphimellania holandri* dintre nevertebrate și *Cobitis elongata* dintre vertebrate. Fauna de nevertebrate este dominată de coleoptere și opilioni, urmate de colebole, aranee, chilopode, izopode, orthoptere, formicide, gasteropode, larve de diptere ș.a.. Unele gasteropode ca: *Carpathica langi*, *Zenobiella umbrosa* sunt endemice, iar dintre plecoptere sunt considerate endemisme carpatice: *Nemoura carpathica*, *Chloroperla kisi*.

Climatul continental cu pronunțate influențe mediteraneene a favorizat cu deosebire în zonele umede de pe malul Dunării și Zona Umedă Balta Nera și în Insulele Ostrov și Calinovăț, viețuirea a multor specii de păsări cu numeroase elemente sudice și vest asiatice.

Această zonă este una dintre puținele zone din țară unde poate fi observată o diversitate specifică de elemente rare și unde pe o suprafață restrânsă pot fi întâlnite un număr așa de mare de specii de păsări ce pot fi: oaspeți de iarnă, oaspeți de vară, specii de pasaj și specii sedentare. Dintre speciile protejate de păsări conform prevederilor Directivei 79 / 409 / CCE privind conservarea păsărilor sălbatice, amintim: *Anas querquedula*, *Ciconia ciconia*, *Egretta garzetta*, *Ardea purpurea*, *Falco naumanni*, *Phalacrocorax pygmaeus*.

Apreciem că o atenție deosebită trebuie să fie acordată ichtiofaunei din fluviul Dunărea și nu numai, unde unele specii de pești au dispărut, iar altele sunt pe cale de dispariție datorită pescuitului industrial practicat la scară mare, ilegal, cu aparatură electrică, în perioade de prohibiție etc.. În scopul prevenirii și combaterii faptelor ce constituie contravenții și infracțiuni este necesar să se aplice măsuri urgente pentru eliminarea braconajului, precum și pentru refacerea și conservarea fondului piscicol natural.

Fauna reptilelor – este reprezentată prin elemente termofile , multe dintre acestea fiind însă vulnerabile și rare cum sunt: Lacerta muralis, Testudo hermanni, Vipera ammodytes ammodytes, Emys orbicularis.

Mamiferele sunt reprezentate în principal de 10 specii comune în general tuturor catenelor muntoase din țara noastră precum și multe alte specii ce habitează numai în partea de sud – vest a țării.

Speciile de interes vânătorească sunt prezente în toate etajele superioare ale piramidei trofice, lanțul trofic fiind funcțional , neexistând lipsa unor verigi care să genereze scăderi ori creșteri anormale de efective de anumite specii. Principalele specii de animale de interes cinegetic care habitează teritoriul județului sunt:

- urs, lup, râs, cerb carpatin, cerb lopătar, capră neagră, căprior, mistreț ;
- vulpe , pisică sălbatică, jder de piatră, nevăstuică, vidră, iepuri sălbatici;
- cocoș de munte , fazan, prepelițe, potârniche, rațe, găște, lișițe , becaține, etc;

În concluzie putem afirma că peisajul geografic în partea de sud vest a țării prin formele de relief cât și prin numărul foarte mare de fenomene carstice , cu o structură geologică deosebită și cu o climă cu nuanțe mediteraneene au determinat menținerea și dezvoltarea unei biodiversități variate și bogate, specifice acestei regiuni.

Rețeaua hidrografică

În limitele a 8.520 km², cât reprezintă suprafața județului Caraș-Severin, se dezvoltă o rețea hidrografică densă, însumând 2.464 km de cursuri de apă lungime totală codificată, distribuită bazinelor hidrografice a râurilor Timiș, Cerna, Nera, Pogăniș, Caraș, sub-bazinul hidrografic Bârzava și a Fluviului Dunăre.

Datele consemnate în acest studiu provin din prelucrarea statistică a șirurilor de date brute, înregistrate prin măsurători directe la rețeaua de posturi hidrografice diseminate pe teritoriul județului, pe cursul principalelor râuri. Trebuie menționat că datele vizând diversele caracteristici hidrogeologice se repartizează la cursul natural al râurilor, neluând în considerare modificările survenite prin amenajările hidrotehnice executate pe câteva din râurile analizate.

Astfel, de exemplu, barajul de pe Cerna de la Valea lui Iovan, realizează un transfer de debit din bazinul hidrografic Cerna în bazinul Motru, iar cel din lacul de acumulare Trei Ape din bazinul hidrografic Timiș în cel al Bârzavei.

Denaturări ale caracteristicilor hidrografice ale bazinelor de recepție, le aduc și lucrările de captare din zona de izvoare ale Nerei, care deturneză o parte din debitele râului pe cursul superior, spre bazinul râului Bârzava, în scopul valorificării unui debit sporit în scopuri energetice.

Populație

Populația județului Caraș-Severin – recensământ **2011** = 295579

Datele statistice arată că la 1 ianuarie 2012, populația stabilă a județului Caraș-Severin a fost de 295.579 locuitori.

	2012	
	Număr	%
Populație totală	295.579	100,0
Masculin	143.852	48,66
Feminin	151.727	51,33

	Numărul populației			Densitatea populației (locuitori/kmp)
	Total	Urban	Rural	
Caraș-Severin	295.579	160.548 54,31 %	135.031 45,68 %	34,69

Din istoria pompierilor cărățeni.

De la voluntariat la serviciile profesioniste pentru situații de urgență.

Pompierii voluntari

Documentele consemnează existența unor formațiuni de pompieri voluntari în Banat, încă din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Astfel, pe teritoriul actualului județ Caraș-Severin au fost

înființate astfel de formațiuni la Oravița (1870), Caransebeș (1873), Reșița (1879), Steierdorf-Anina (1881), Bozovici (1884), Băile Herculane (1891), Dognecea (1896) etc.

Dintr-un registru ce cuprinde asociațiile profesionale din fostul județ Caraș, reiese că cea mai veche reuniune de pompieri voluntari a fost cea din Oravița, înființată la 01 iulie 1870. Peste trei ani, în 1873, o formațiune similară se înființează și la **Caransebeș**. La 5 aprilie 1874, în Caransebeș, a avut loc un incendiu care a afectat nouă locuințe. Drept urmare, adunarea orășenească adoptă diverse măsuri administrative, între care elaborarea unui prim regulament pentru activitatea corpului de pompieri, care, printre altele prevedea următoarele: • înființarea a șapte comitete zonale și a unui special pentru dirijarea utilizării cailor și căruțelor necesare transportului instrumentelor de stingere a focului; • fiecare comitet trebuia să aibă în componența sa 3-5 membri; • câte o treime din populația fiecărei zone urma să pună la dispoziție butoaie pentru apă, topoare și scări; • membrii comitetului trebuia să poarte drept semn distinctiv o panglică albă; • cetățenii erau obligați de a se supune în caz de incendiu dispozițiilor date de membrii comitetului din zona de acțiune etc.

La câțiva ani după înființarea Reuniunii pompierilor din Caransebeș, în 1879, s-a constituit o formație de pompieri voluntari și la **Reșița**. Pentru a face față incendiilor ce izbucneau la diverse fabrici și ateliere, în perioada interbelică, UDR a întreținut un corp de pompieri organizat și echipat corespunzător. Astfel, în intervalul 1930-1934 pompierii reșițeni au fost dotați cu 3 autopompe de incendiu și cu 2 pompe de rezervă. Pompierii UDR acordau sprijin și în cazul unor incendii izbucnite în oraș și chiar în zonele învecinate.

Formația de pompieri voluntari din **Steierdorf-Anina** a fost întemeiată în decembrie 1881, cu scopul de a interveni în caz de foc ori de alte pericole, de a apăra în mod organizat viețile omenești și bunurile materiale ale cetățenilor localității. Și această formație cuprindea atât membri activi, cât și pasivi, a căror vârstă era de cel puțin 18 ani. În schimb ca membrii sprijinitori erau admise persoane de orice vârstă sau sex. Începând cu anul 1884 formația de pompieri s-a transformat în Asociația pompierilor voluntari din Steierdorf-Anina.

Reuniunea pompierilor voluntari din **Bozovici** a fost înființată în anul 1884. Aria ei de activitate nu s-a rezumat doar la comuna respectivă, ci la toată Valea Almăjului. Există, totuși, o prevedere restrictivă: doar o treime din efectivul pompierilor voluntari putea părăsi localitatea de reședință. În 1934 această reuniune s-a transformat în Corpul de pompieri din plasa Bozovici.

Legământul pe care îl făcea persoana ce dorea să devină pompier: *„Deoarece eu cu ziua de azi am devenit membru activ al reuniunii pompierilor voluntari din Bozovici făgăduiesc pe cuvântul meu de onoare și mă deoblig cu întinderea mânei că voi păstra onoarea și cinstea reuniunii cu toată ocazia și mă voi ține strict de regulile statuare și de serviciu, voi îndeplini poruncile cu punctualitatea conștiincioasă”*.

Reuniunea pompierilor voluntari din **Băile Herculane** a fost constituită oficial în 1891. De-a lungul vremii reuniunea din Băile Herculane a desfășurat o activitate meritorie, beneficiind de sprijinul conducerii stațiunii. Pompierii din Herculane organizau periodic exerciții practice care se desfășurau de mai multe ori pe an. Conform unui ordin al comandantului formațiunii, din anul 1940, membrii reuniunii erau convocați în fiecare duminică pentru efectuarea de exerciții practice. La aceste antrenamente, pompierii se prezentau în uniformă de lucru, cu centură, coif de protecție și frânghie de salvare.

Statutul Asociației pompierilor voluntari din **Dognecea** a fost definitivat la 5 iulie 1891. Scopul asociației era acela ca „în caz de pericol să se deplaseze la locul incendiului, să se supună ordinelor comandantului pentru a salva vieți aflate în pericol ca și orice vieți sau bunuri imobile”. Asociația avea patru plutoane: 1. de salvare și de pompieri servanți; 2. plutonul de la furtune; 3. plutonul alimentarea cu apă; 4. echipa de protecție.

Dezvoltarea industrială a orașului **Oțelu Roșu** a dus și la crearea unui serviciu de pompieri, al uzinei din localitate, format dintr-un comandant, un vicecomandant, 4 subofițeri și 24 de pompieri. Serviciul respectiv a fost înființat la 23 aprilie 1933. Jurământul pompierilor din Oțelu Roșu suna în felul următor: „Eu... jur solemn: Ca pompier, voi executa cât mai conștiincios și cu întreaga mea putere toate ordinele superiorilor mei, în caz de incendiu sau orice alt pericol ce amenință uzina sau pe aproapele meu, fie ziua sau noaptea, fie vreme bună sau rea, fie vara sau iarna. Voi dovedi superiorilor mei în toate cazurile supunere militară. Jur că voi respecta în mod conștiincios toate punctele regulamentului de serviciu pe care-l cunosc și că mă voi supune cu totul și cu absolută disciplină

dispozițiilor respective. Jur, în sfârșit, a face uz de puterea mea autoritară numai în caz de pericol și numai în măsura neapărat necesară, neabuzând niciodată de aceasta”.

Pompierii militari

La baza înființării secțiilor de pompieri militari a stat Legea pentru organizarea pompierilor din anul 1936, conform căreia „prevenirea și combaterea sinistrelor, precum și executarea măsurilor impuse pompierilor prin Regulamentul Apărării Pasive sunt încredințate pe tot cuprinsul țării Corpului Pompierilor Militari, ce era subordonat Ministerului de Interne.”

Prima secție de pompieri militari de pe teritoriul județului Caraș-Severin a fost constituită la Caransebeș, la 1 aprilie 1937. Peste trei ani, la 1 aprilie 1940 a fost înființată secția Oravița, iar la 8 octombrie 1941 cea din Reșița.

Conform prevederilor Legii nr. 2 și a Ordinului MAI nr.117 din 1968 s-a înființat Inspectoratul de prevenire a incendiilor al județului Caraș-Severin cu sediul în Reșița. La vremea respectivă, Inspectoratul era încadrat cu 7 ofițeri și 3 subofițeri. Apoi, la 1 octombrie, în același an, în urma scindării Grupului de Pompieri al Regiunii Banat ia naștere Grupul de Pompieri al județului Caraș-Severin ce avea în componență companiile Reșița, Caransebeș, Oravița și Inspectoratul Județean Caraș-Severin de Prevenire a Incendiilor. Grupul era încadrat cu 18 ofițeri, 26 subofițeri și 121 militari în termen și avea garnizoana la Reșița.

Un moment important în istoria pompierilor militari din județul Caraș-Severin îl constituie înființarea la 1 decembrie 1994 a Pichetului de Pompieri Moldova Nouă, astăzi secție de pompieri. În 1995 a fost înființat și Pichetul Bozovici.

Prin Ordinul de zi al Ministrului de Interne nr. 1/07189 din 29 martie 1997, grupul de pompieri primește titlatură de Grupul de Pompieri „General Nicolae Cena”. Un an mai târziu, în 1998, Compania de pompieri Reșița a fost transformată în Detașament de Pompieri, Compania Caransebeș în secție, Companiile din Oravița și Moldova Nouă în stații, iar Pichetul Bozovici în Gardă de Intervenție

Inspectoratul General pentru Situații de Urgență (IGSU) a fost înființat în 15 decembrie 2004, conform H.G.R. 1490 din anul 2004, modificată și completată de H.G.R. 1514 din anul 2005, prin fuziunea Comandamentului Protecției Civile și Inspectoratului General al Corpului Pompierilor Militari ca unitate subordonată Ministerului Administrației și Internelor.

La nivel național IGSU coordonează toate organizațiile implicate în managementul situațiilor de urgență, în concordanță cu reglementările internaționale.

Sistemul Național este organizat de autoritățile administrației publice și se compune dintr-o rețea de organisme, organe și structuri abilitate în managementul situațiilor de urgență, constituite pe niveluri sau domenii de competență, care dispune de infrastructura și de resursele necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în ordonanța de urgență menționată.

Inspectoratul pentru Situații de Urgență „SEMENIC” al Județului Caraș-Severin are, în prezent, în organigramă cinci subunități de intervenție: Detașamentul de Pompieri Reșița, Detașamentul de Pompieri Caransebeș, Secția de Pompieri Oravița, Secția de Pompieri Moldova Nouă și Garda de Intervenție nr. 2 Bozovici.

